

CAPITOLUL I - CĂMAȘA LUI CHRISTOS

Sunt din nou în patul în care mă pregătesc să trec pentru ultima dată DINCOLO. Sper ca periplul meu prin lumea pământeană să înceteze. Multe învățasem în cele șase vieți văzute până acum. Mai aveam de văzut ultima viață. Tocmai mă întrebam de ce nu mi se permite să văd imagini din viața trăită alături de IISUS, pe care nu o pusesem la socoteală. Oare greșisem chiar atât de rău, încât mi-ar fi dăunat aducerea aminte?

În fața LUI nimeni nu a fost fără greșală. Nici unul, dintre cei care i-au fost alături în viața LUI pământeană, nu a fost sigur tot timpul că EL este FIUL cel ADEVĂRAT, cel ce a coborât pentru a ne aduce aminte nouă, OAMENILOR, cine suntem și în cine să credem. EL a fost cel ce ne-a prezentat adevărata credință în UNICUL, BUNUL TATĂ CERESC.

Aș fi vrut să văd din nou imagini, dar un zgomot îmi atrase atenția. Cineva era lângă mine. Am deschis ochii, deși mă simțeam obosită și doream să văd mai repede imaginile din ultima viață. Doream să se termine totul mai repede. Lângă mine am văzut-o pe fiica mea, care stătea îngenuncheată la marginea patului. Avea ochii înlăcrimați și bluza ce o purta era udă de lacrimi pe piept.

Am privit-o și am vrut să o ating cu mâna stângă, dar corpul nu mă mai asculta. Atunci lacrimile mi-au izvorât din ochi. Îmi părea rău că trebuia să plec și să o las singură pe lume. Era atât de mică! Deodată imaginile au început din nou să vină cu repeziciune către mine...

* * * * *

Eram acum într-o sală de naștere dintr-un spital. Așteptam ca mama mea din această viață să reușească să nască corpul în care aveam să locuiesc pentru un număr de ani. Abia așteptam să văd ce urma să se întâmple. Aveam un destin impresionant, așa, pe măsură. Urma o viață agitată, plină de încercări, cu reușite, dar și cu greșeli. Aveam să mă nasc sub semnul lui "IOL", numit și "Degetul lui DUMNEZEU", semn care arăta destinul închinat credinței. Știam din start că voi avea o perioadă de chinuri majore în trupul de carne, dar asta nu însemna nimic pentru mine.

-Grăbiți-vă cu pregătirile! – se auzi o voce de femeie, probabil doctorița. Haideți mai repede, că pierdem pruncul și poate chiar și mama!

Auzeam cele spuse de femeile ce ajutau la nașterea mea și nu-mi venea să cred.

-Ce se întâmplă? – am întrebat eu, pe nimeni și pe toată lumea.

IZOBAL era într-adevăr lângă mine și m-a lămurit imediat:

-Corpul pe care l-ai construit este mult prea firav ca să reziste unei nașteri, așa că ți se va ușura apariția în această lume.

-Cum adică? – am întrebat eu, căci nu înțelegeam.

-Adică ți se va face o poartă de ieșire din abdomenul mamei.

-Și nu o s-o doară?

-Ea a fost de acord să o doară, numai să fie ea mama ta.

-E așa mândră de mine? – am întrebat eu neîncrezătoare.

-La început a fost, dar acum a uitat. Nu e asta o problemă pentru tine. Are cine să te iubească. Acum e timpul să trecem în încăperea alăturată, căci a sosit momentul să intri în corp. Mai am câteva sfaturi pentru tine, căci ai un destin destul de greu. Până ne vom auzi din

nou sau poate chiar ne vom vedea, e bine să nu disperi. Ai venit aici din nou, ca să înveți ce este SMERENIA. Asta ai tu de învățat pentru tine. Ajutor îți voi fi eu și de la un timp chiar IISUS însuși. La rândul tău, îi vei ajuta pe alții să învețe tot ce știi tu însăși. Le vei prezenta credința în TATĂL, FIUL și SFÂNTUL DUH, așa, pe înțelesul lor, astfel încât să nu o mai uite. Este penibil pentru un spirit ca tine, să vină în lume fără să mai știe nimic. Îți vei aduce aminte încetul cu încetul tot ceea ce vei avea nevoie să știi. Învățătura luminează va merge foarte ușor, dar numai la ceea ce știi că este adevărat; restul îl vei respinge fără să vrei. Eu voi fi în tot timpul alături de tine. Chiar de vei mai greși, greșelile nu trebuie să te facă să greșești mai departe, ci vor fi semnalul că trebuie să te oprești. Și acum, hai! A sosit timpul, mai zise BĂTRÂNUL și mă apăsă ușor cu mâna lui pe cap.

Am închis fără să vreau ochii, iar când i-am deschis mai aveam în memorie doar mâna lui IZOBAL, deosebit de albă și lumina care se estompa. Intrasem în trupul cel firav. Locul era deosebit de strâmt. Știam să-l mânuiesc foarte bine, dar era plin de mici-mari deosebiri față de celelalte corpuri pe care le avusesem până acum. Acestea fuseseră special create. Cu acest corp aveam multe de îndeplinit. Totuși, în jurul meu mirosea îngrozitor. Mai fusesem în materie, știam cum miroase, dar acum era prea de tot.

-Deschideți geamul, că o să murim aici de miros! Lichidul amniotic este alterat. Privește aici, la pielea fătului! E intrată în putrefacție. DOAMNE DUMNEZEULE, sunt doctor de douăzeci de ani, dar nu am mai văzut una ca asta! O să moară dacă nu ne hotărâm să ne mișcăm mai repede.

-O țin eu, zise altă voce. Dar cu pielița asta ce este?

-Ți-am spus că nu am mai văzut așa ceva. Nu știu ce poate fi. Oricum trebuie să i-o scoatem, să nu se sufoc. Încearcă tu să i-o scoți, iar eu să mă ocup de mamă! Trebuie să o curăț. Măcar ea să scape. Cât despre fetiță, nu știu ce să spun. Nu cred că are mai mult de o șansă să trăiască: șansa dată de DUMNEZEU.

Le auzeam pe cele două femei vorbind așa și mă bucuram că deschiseseră geamul, căci atmosfera în încăperea era foarte încărcată. Imediat începu însă chinul, căci femeia ce mă prinsese în brațe avea de gând să mă curețe foarte profund. Îmi venea a râde, dar durerea era totuși durere.

Corpul era suferind, chiar în agonie. Oare greșisem undeva? Nu, nu greșisem. Probabil că în jocul meu mi se lăsaseră și porțiuni necunoscute, ca să fie palpitanți și să aibă farmec. Altfel, dacă știi jocul dinainte, nu mai e chiar așa de frumos.

-Viorica, vino să vezi! Chiar nu cred că ai mai văzut așa o piele până acum. E parcă transparentă. Ia te uită cum se văd vasele de sânge! Oare e bine să-i înlăturăm pielița asta sau trebuie să i-o lăsăm?

-Scoate-i-o! Ai început, trebuie s-o faci! Nu avem încotro. Și așa nu cred că va trăi. I-ai văzut capul?

-Da. E ciudat. Chiar foarte ciudat. Ar fi mai bine să moară, decât să fie handicapată întreaga viață. Crezi că se va face om normal?

-În treaba asta cu omul normal, numai DUMNEZEU știe. Am mai văzut copii născuți cu anomalii, care s-au transformat în oameni foarte normali. În ceea ce privește fătul ăsta, nu știu ce să spun. Trei sferturi de cap nu reprezintă un întreg. Să zicem că-l facem rotund, așa cum trebuie să fie, căci asta putem s-o facem. Dar cu golul, cu partea lipsă ce facem?

Mă distrau întrebările lor. Aș fi putut să le răspund că voi avea cel mai rotund cap din lume, iar golul era făcut special, pentru că mai târziu aveam să stăm mai multe spirite în acea încăperea numită gol acum, dar care de fapt era casa sufletului meu.

Știam că aveam să cobor în acest trup cu foarte multă beneficitate, căci aveam multe de împlinit. Totuși mă îngrijora soarta mamei mele, pe care efectiv o uitaseră acolo, pe masa de operație. Am scâncit puțin, ca să le fac atente. Cea care a reacționat ca și cum atât aștepta a

fost femeia cu numele Viorica. S-a întors imediat și a început să trebăluiască la închiderea operației.

-Ce fac cu membrana asta, Viorica? – întrebă din nou femeia cea grasă, care mă întorsese până acum pe toate părțile.

-O duci la laborator. Pune-o aici, lângă placentă, să vedem ce mai e și anomalia asta! Parcă ar fi fost îmbrăcată într-o haină de protecție. Nu este nici căiță, căci căița este ca un fel de piele, dar groasă, nu așa subțire. Ți-am zis că nu știu, căci nu am mai văzut așa ceva. Ești gata cu nou-născutul? Adu-l aici, să-l arătăm mamei, să vadă ce copil a adus pe lume! Să nu aibă pretenții. Dacă cumva moare, să nu ne scoată pe noi vinovate. Mai bine să știe despre ce este vorba.

-Imediat Viorica. Dar chiar crezi că trebuie să-i spui mamei toate astea? E prea slăbită și în loc să o bucuri, ai s-o întristezi.

-Trebuie Mariana. Copilul ăsta nu prea are șanse să trăiască. E mai bine așa, ca mama să știe. Stai să o trezesc puțin înainte să o trimitem la salon!

Auzeam cum o strigau să se trezească, dar nu o vedeam foarte bine, căci mă usturau foarte tare ochii. Cea pe care doctorița Viorica o numise Mariana mă înfășase foarte strâns. Probabil cu toată forța ei de femeie grasă. Oricum eu nu aveam cum să mă mișc. Eram prinsă în scutece ca un băț. Viorica mă luă în mâinile ei și mă arătă ca pe un trofeu mamei.

-Uite, ai adus pe lume o fetiță! Uită-te bine la ea acum, căci nu cred că va trăi! Erați în putrefacție amândouă. Pe tine te-am curățat, dar la ea mai sunt unele probleme. Dacă tu crezi în DUMNEZEU, acum e cazul să te rogi. Dacă nu crezi, e cazul să începi să crezi. Doctorița Mariana îți va explica mâine la salon mai multe. Ea se va ocupa de fiica ta. Să sperăm că va trăi, ca să aibe de cine să se ocupe!

-Aș vrea să o văd mai de aproape. Nu știu de ce, dar nu văd prea bine, zise mama.

-E din cauza tensiunii de la naștere. Aveai tensiune foarte mare în ochi.

-Am visat foarte frumos, cu lumini multicolore.

-Bravo! Tu te-ai visat cu luminile, iar noi am muncit să te curățăm pe tine și pe fiica ta, zise Viorica și mă aduse mai aproape de ochii mamei.

-DOAMNE, dar e chiar urâtă! E sigur copilul meu? Nu e un copil de țigan? De ce e așa neagră?

-Nu e neagră. Ți-am zis că a trebuit să o curățăm, pentru că a stat în lichidul acela alterat și că erați în putrefacție. Cum ai vrea să fie? E un făt chinuit încă de la naștere. Eu chiar mă întreb cum rezistă copiii la astfel de chinuri. Oamenii maturi mor din mai puțină durere.

-Ce-o să zică soțul meu când o să apar cu copilul ăsta urât? Ce o să zică lumea?

-Stai să-ți trăiască! Roagă-te la DUMNEZEU, indiferent ce vrei, să trăiască sau nu. Soarta copilului tău este în mâinile LUI.

Mama începu să plângă încetișor. Uitase că își dorise să mă aibă. Acum îi era rușine cu mine. Știam că mai târziu, mult mai târziu, își va aduce aminte și va fi într-adevăr mândră de mine. La urma urmei nu aveam să fiu urâtă decât vreo trei luni de zile, până învăța să treacă peste rușinea față de lume și până se învăța cu urâtenia trupului meu. Mai știam că niciodată, indiferent cât de tare aș fi greșit eu, nu aveam să o fac de râsul lumii. Acum nu eram decât un copil chinuit încă de la naștere.

Îmi părea rău pentru femeia asta care avea să-mi fie mamă, căci tare mult aveam să o mai încerc. Eu eram încercarea ei, iar ea încercarea mea. Din câte vedeam, nu era hotărâtă să cedeze prea ușor. Totuși avea un merit deosebit. Credea în DUMNEZEU. Credea cu strășnicie și cu teamă parcă. De aceea venisem la ea și la soțul ei. Aveam să le aduc necazuri, dar și bucurii.

Mariana m-a luat din brațele celeilalte doctorițe și m-a dus ea personal la salonul noilor născuți. Aici m-a așezat într-un pătuț care parcă mă aștepta. M-a mângâiat cu degetul arătător pe frunte și a spus:

-DOAMNE DUMNEZEULE, pe cine ai trimis la noi? Ce suflet a mai venit pe pământ? Cât de bun este el? Credință în tine, TATĂ CERESC, am văzut că are, căci nu am mai văzut copil să vină pe lume stând în genunchi, cu mâinile împreunate a rugăciune! Știu că e bun și că va trăi, căci așa este VOIA TA DOAMNE, altfel nu l-ai fi protejat așa cum ai făcut-o. Nu am să-i fac nimic în mod special. Am să o las să lupte singură. Știu că dacă TU vrei ca ea să trăiască, va trăi, iar dacă nu, degeaba o mai chinui eu cu înțepăturile mele.

M-a mai mângâiat o dată și s-a așezat pe un scaun alături de mine. Îmi plăcea atitudinea ei. Nu o cunoșteam. Nu știam nici măcar cine era. Nu făcea parte din grupul meu de viață și nici măcar din grupul nostru, al OAMENILOR, dar nu era nici pământean de rând, căci îi vedeam sufletul evoluat. Cine era? DOAMNE, IISUSE, TU protectorul meu, ajută-mă să înțeleg!

-Vrei să înțelegi? Am să te ajut eu. Această femeie face parte din NEAMUL MEDIATORILOR. Ei sunt veniți ca și voi, aici pe PĂMÂNT, la pedeapsă. Rolul lor este de a media între voi și cei răi. Sunt suflete cu mare dorință de a ajuta, indiferent pe cine. De aceea, de multe ori greșesc, căci ajutându-l pe cel rău, fac rău la rândul lor. Vei avea ocazia să ai prieteni din rândul MEDIATORILOR. Sunt firi plăcute, în stare să se sacrifice pentru ceea ce cred ei că este bine. Le lipsește discernământul între bine și rău. Pentru ei totul este bine dacă vrei să ajuți.

-IZOBAL, văd că tu ai venit să mă lămurești în legătură cu mediatorii. Spune-mi! Nu ei sunt cei la care au mers frații noștri după ajutor?

-Ba da, dar asta este altă poveste. De aceea au venit să ajute. Din păcate ei ajută pe toată lumea. Asta e VOIA TATĂLUI CERESC, asta fac.

-IZOBAL, văd că femeile astea cred că eu nu am șanse să trăiesc. Am greșit undeva?

-Nu draga mea. Ai mult de trăit în corpul ăsta. E bine că femeia asta a înțeles că nu trebuie să te mai chinuie și ea. Să faci bine să mănânci când ți se va oferi lapte. Îți spuna asta pentru că știu că nu prea vrei să o faci. Excesul de zel dăunează.

Deodată se lăsă o tăcere deplină. IZOBAL era lângă mine, dar se prosternase. Ceva se întâmpla... Nu mai eram în salonul noilor născuți, ci în afară. Zburam cu o viteză fantastică. Lumina era foarte puternică. Mergeam către LUMINA CEA MARE. EL, BUNUL IISUS mă aștepta. Am ajuns în LUMINA LUI și m-am oprit. Lângă mine erau cei doi îngeri păzitori, NOMAR și CORA, care se prosternaseră și ei. Am vrut să mă aplec și eu, dar mâna BUNULUI m-a oprit.

-Cu tine vreau să vorbesc. Vino lângă mine! – mi-a spus EL și mâna LUI m-a tras încet prin zidul de lumină.

La atingerea mâinii LUI, am simțit că mă fac mică și devin un punct, iar când am trecut prin zidul de lumină, mi s-a părut că așa punct cum sunt, am devenit un infinit în infinit. M-am așezat la picioarele BUNULUI și EL m-a binecuvântat punându-mi mâna dreaptă pe cap. Simțeam cum sufletul meu vibrează de fericire.

-Am vrut să știi, ca să nu uiți, că EU voi fi mereu lângă tine. Știu că îți va fi greu, căci am să-ți șterg întreaga aducere aminte. Nu îți rămâne decât credința, dar asta nu e puțin lucru. Ai să greșești ca toți ceilalți, dar tocmai ăsta este rostul vieții în materie: SĂ GREȘEȘTI, DAR SĂ ȘTII CÂND SĂ TE OPREȘTI. Nici unul dintre cei care sunt pe pământ nu este sfânt, căci nu ar avea de ce să mai fie acolo. Sfinții stau aici, lângă mine. Vrei să-ți reiei locul aici, în dreapta mea? Să fii atentă la semnele mele! Dacă nu, știi bine că EU nu te voi lăsa să cazi. Am să te opresc și am să te aduc înapoi. Tu însă nu ai să fii mulțumită și vei vrea să cobori din nou. Mai bine rezolvă acum ce e de rezolvat! EU știu că poți și chiar ai să o faci. Te voi îndruma în tot timpul. Nu uita un singur lucru: EXISTĂM.

M-am trezit că cineva mă manevra ca pe un baston. Unde eram? Ce se întâmpla? Eram în mâinile femeii aceleia grase, care mă spăla la jet de apă. Probabil că mă murdărisem. Era chiar plăcut ca apa aceea să-mi curgă pe trup. Când m-a șters însă, am început să urlu cât puteam. Pielea mă ustura îngrozitor. Ce avea femeia asta cu mine?

-Ai început să urli? Ai forță? Asta e bine. Ai trăit până în zori, înseamnă că ai să trăiești în continuare. Bine ai venit pe lume! Oare cum o să te cheme mititico?

M-a înfășat din nou, cât de strâns putea ea, așa ca să mă îndrepte. Nu prea îi plăceau genunchii mei îndoți și dorea să-i îndrepte cu orice preț.

-Dacă ai fi a mea, ți-aș pune numele Aurora. Ai venit să aduci lumina după atâta întuneric și noapte, tu cu credința ta. Ai venit să ne ajuți să ne găsim și noi calea spre lumină. Acum știu, căci am văzut și eu cum te-ai ridicat spre ceruri.

“Mi-ar fi plăcut să mă cheme Aurora, dar nu așa mă va chema” – i-aș fi răspuns eu femeii. Totuși îmi plăcea felul cum formulase destinul meu în această lume.